

Na občnem zboru 21. marca 2015 smo zbrani člani društva Nova slovenska zaveza obravnavali stanje pravne države in napredek slovenskega naroda v postopku končanja državljanske vojne in doseganju sprave. V letu, ki zaznamuje 70 let od konca druge svetovne vojske, smo svoje ugotovitve in zahteve strnili v

RESOLUCIJO NOVE SLOVENSKE ZAVEZE O VPRAŠANJIH SLOVENSKE ZGODOVINE IN SPRAVE SLOVENSKEGA NARODA

I. Naša poklicanost

Kot edino vseslovensko društvo protirevolucionarnih veteranov, žrtev, beguncev, njihovih sorodnikov in prijateljev, se čutimo poklicani, da spregovorimo o našem pogledu in naših prepričanjih, saj nas pri tem vodi enaka odgovornost do naših sodržavljanov in naslednikov, kot je odgovornost do pokojnih, ki smo jih iz anonimnosti in pozabe priklicali v javnost s postavitvijo farnih spominskih plošč, na katerih so zapisana njihova imena.

Kot organizacija civilne družbe ohranjamo izročilo medvojne Slovenske zaveze, ki je v tistih časih združevala politične sile, izobraženstvo in meščanstvo ter opozarjala na nevarnost Slovincem tuje ideologije, ki jo je naznanjala boljševidna revolucija. Danes, ko smo priča popolni medijski zmanipuliranosti in pomanjkanju zdrave pameti pri vladajočih strukturah v kulturi, politiki, gospodarstvu in sodstvu, smo postavljeni tudi v odgovorno vlogo društva, ki brani temeljne vrednote krščanstva, ki so osnova demokracije in moralnih načel zahodne civilizacije, za katere smo prepričani, da določajo našo narodno identiteto.

II. Samostojnost kot prelomnica

V letu 2015 se spominjamo 25 let od zgodovinsko najbolj enotnega trenutka slovenskega naroda, ko je na plebiscitu odločil, da bo živel v samostojni državi.

Iz te plebiscitarne volje je izšla Temeljna ustavna listina o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije, ki v svojem uvodu kot enega izmed razlogov za njen sprejem navaja dejstvo: »da SFRJ ne deluje kot pravno urejena država in se v njej hudo kršijo človekove pravice, nacionalne pravice in pravice republik in avtonomnih pokrajin».

Z zadovoljstvom sprejemamo pravno utemeljitev vrednostnega koncepta slovenske državnosti, ki ga je soglasno sprejelo Ustavno Sodišče Republike Slovenije leta 2011 v svoji odločbi U-I-109-10: »S sprejetjem teh osamosvojitvenih dokumentov torej ni prišlo

samo do prekinitve državnopravne povezave med Republiko Slovenijo in SFRJ, temveč je šlo za prelom s temeljnim vrednostnim konceptom ustavne ureditve.«

Ta nedvoumen zapis nam daje podlago za prepričanje, da je nova država dolžna ravnati tako, da se vrednostni koncept ustavne ureditve, ki je bila s plebiscitom in osamosvojitvijo zavržena, ustrezno kritično presodi tudi v pravnih aktih, na osnovi katerih nekateri predstavniki države z našimi skupnimi finančnimi sredstvi podpirajo pozitivno vrednotenje tega istega zavrženega koncepta.

III. Problem notranjega protislovja

V poskusu razumevanja današnjega slovenskega trenutka smo prišli do zaključka, da je slovenski narod ujet v nemogoče notranje neravnovesje, ki izhaja iz protislovnega vrednotenja lastne zgodovine, predvsem komunistične revolucije. Dokler tega neravnovesja ne bomo prešli, je nemogoče pričakovati, da bi narod z lastno državo lahko dolgoročno ubranil svoj obstoj, saj je sam po sebi razdeljen in zato inferioren v odnosu do drugih narodov, ki svoje domoljubje in narodno zavest črpajo iz enotnosti vrednostnega sistema svojih državljanov.

IV. Odnos do revolucije določa položaj državljana

Odnos do komunistične revolucije prepoznavamo kot temeljno ločnico v odnosu med slovenskimi državljani in državo, saj ugotavljamo nadaljevanje diskriminacije – na pravni, praktični in psihološki ravni, – ki se izkazuje v politično podprtem in vsesplošno uveljavljenem nadaljevanju tolmačenja, da je protirevolucionarni boj zgodovinska napaka, izenačena z izdajo lastnega naroda.

Ker je totalitarna oblast sistematično in grobo določila novo družbeno elito po načelih pripadnosti, poslušnosti in zvestobe do revolucionarnih idej in zmagovalcev ter jo vsadila v državo in njene podsisteme (politika, pravosodje, šolstvo in znanost, zdravstvo, kulturo, medije,...) ter v "državno" gospodarstvo (banke, zavarovalnice, zavode, podjetja,...), je ta elita, iz samoobrambe krivično pridobljenega družbenega statusa, postala največji zajedavec nove države in nove demokratične ureditve.

Ker družba ne zmore notranjega konsenza o vrednotenju komunistične revolucije, tudi ni širšega moralnega temelja za obsodbo pridobljenih pravic, privilegijev in družbenega položaja, ki pripada zgolj iz naslova zvestobe totalitarnemu režimu in priznavanju njegove legitimitete.

V. Kriteriji za vrednotenje revolucije

Komunistično revolucijo sodimo po naslednjih kriterijih:

- a) *metoda njene izvedbe, ravnanje njenih nosilcev in odnos idejnih voditeljev do teh dejanj;*
- b) *sposobnost trajnostnega obstoja njenih idej;*
- c) *posledice, ki jih je njena uspešnost prinesla državljanom in slovenskemu narodu.*

Po vseh kriterijih nesporno ugotavljamo, da je bila revolucija za slovenski narod ne le zgrešena, marveč zavrženja vredna zabloda, ki je posameznikom prinesla neizmerno gorje, narodu kot celoti pa civilizacijski zlom. Revolucija je bila izvedena v času oslABLJENOSTI naroda in z zlorabo okupacije kot alibija za prevzem oblasti, kar daje še dodatno težo našemu prepričanju, da narodova dobrobit nikoli ni bila cilj komunistov.

VI. Sožitje in pomiritev

Pot do sožitja in pomiritve je v enotni obsodbi zla komunistične revolucije, ki je privedlo do genocida in eksodusa ter s tem popolne deformacije v narodovi strukturi. Sprava ni simbolična gesta ali dogodek enkratnega značaja.

Sprava pomeni, da se še živeči nosilci revolucionarnih idej ter vsi, ki so iz prepričanja ali koristoljubja sodelovali pri njeni izvršitvi, svojemu narodu opravičijo za pomorjena življenja, za trpljenje preživelih in za zgodovinsko zablodo, ki smo jo kot narod in država utrpeli. Svoje opravičilo pa morajo podkrepiti z iskrenim praktičnim trudom, da se obelodani vsa resnica in razkrije tudi najbolj temačne skrivnosti. Vsem, ki so sodelovali z dobrimi nameni, želimo poguma za priznanje, da so živeli in ravnali v zmoti ter da bi v obsodbi sistema ne čutili tudi lastne obsodbe.

VII. Naša pričakovanja

Pričakujemo,

- da Državni zbor Republike Slovenije z enotnim pravnim aktom povzame temeljno sporočilo iz citirane odločbe Ustavnega sodišča ter ugotovitve, ki jih je Evropski parlament zapisal v svoji Resoluciji št. P6_TA-PROV(2009)0213 dne 2.4.2009;
- da na osnovi akta iz prejšnje alineje Vlada Republike Slovenije pripravi vse potrebne spremembe pravnega reda Republike Slovenije, da bo vsebinsko vzeta legalnost in legitimnost vsem aktom, ki obravnavajo nasprotnike komunistične revolucije ali državne ureditve ter bosta vsem vrnjena čast in dobro ime;
- da Državni zbor Republike Slovenije sprejme jasno pravno kvalifikacijo izvedbe posamičnih in množičnih umorov, pobojev, mučenj in preganjanj v času od 6.4.1941 do 8.4.1990 ter njihovo tedanje in kasnejše prikrivanje kot enakovredno genocidu, kar je po uradni dolžnosti potrebno preiskati brez zastaralnih rokov;

- da Vlada Republike Slovenije v svojih izvedbenih in proračunskih dokumentih zagotovi uresničitev nalog iz prejšnje alineje;
- da Vlada Republike Slovenije zagotovi izdajo mrliških listov po uradni dolžnosti vsem žrtvam revolucije ter hkrati zagotovi odkritje in preiskavo množičnih nahajališč posmrtnih ostankov, identifikacijo ter pokop v družinskem ali enotnem skupnem grobu;
- da Vlada Republike Slovenije na novo pravno uredi področje pravic veteranov, invalidov, vojaških pokopališč in drugih pravic pripadnikov oboroženih sil tako, da bo zagotovljeno spoštovanje enakosti;
- da Državni zbor Republike Slovenije uvede državni praznik »Dan spomina«, ki bi ga obeleževali z dela prostim dnevom vsako leto prvi ponedeljek v juniju in bi služil spominu na vse žrtve vojne in revolucije;
- da odgovorni na področju šolstva zagotovijo zgodovinsko jasno, vsebinsko obrazloženo in vrednostno kvalificirano poučevanje slovenske zgodovine 1941 do 1990 na osnovi ustreznih učbenikov ter uvedejo obvezno izvedbo ekskurzije v program osnovnošolskega pouka zgodovine 20. stoletja, ki bo učencem predstavila ali Barbarin rov (Hudo jamo) in Teharje ali Kočevski rog ali katero izmed drugih ustrezno urejenih prizorišč pomorov;
- da Državni zbor zakonsko uredi kaznivost poveličevanja ali zanikanja obstoja ter zločinskosti komunistične revolucije, totalitarnosti državne ureditve SFRJ ter načelo neskladnosti današnjega opravljanja odgovornih državnih služb (poslanec, minister, predsednik, sodnik, tožilec) z delom v tajnih službah nekdanje države ali političnim funkcionarstvom v okviru organizacij nekdanje države;
- da Državni zbor zakonsko uredi kaznivost uporabe revolucionarnih simbolov z nameni poveličevanja ali opravičevanja.

VIII. Zaključek

S prizadevanjem za resnico bomo našli pot do pravične družbe. Družba, ki bo pravična, bo sama po sebi v zadoščenje vsem, ki so krivico utrpeli. V trpljenju naših pokojnih žrtev ter v molitvah naših beguncev in preganjancev prepoznavamo moč resnice, ki je navkljub prikritim grobiščem, preganjanju in zamolčanosti, omogočila pridobitev lastne države. Ta dar državnosti nam daje odgovornost do prihodnjih rodov, saj je ideologija komunističnega zla poražena, slovenskemu narodu pa dana priložnost za nov začetek.